

Λένιν ιστορική τομή

Ο Βλαντίμιρ Ίλιτς Ουλιάνοφ (Λένιν) γεννήθηκε στις 22 Απριλίου του 1870 στο Σιμπίρσκ, στις όχθες του Βόλγα. Με αφορμή τα 150 χρόνια από τη γέννησή του, το Πριν παρουσιάζει ένα αφιέρωμα στο θεωρητικό και πολιτικό έργο του Λένιν, θεωρώντας πως η συζήτηση γύρω από το έργο του είναι ταυτόχρονα πολιτική θέση για την αναγκαιότητα και τη δυνατότητα της προλεταριακής επανάστασης προς τον κομμουνισμό.

Στο αφιέρωμα αυτό εντάσσεται το παρακάτω άρθρο:

Ο Λένιν θεμελίωσε μια ανώτερη σχέση συνειδητού και αυθόρμητου

Μπάμπης Συριόπουλος

Αν η Παρισινή Κομμούνια άντεξε κάτι παραπάνω από δύο μήνες, η σοβιετική εξουσία κράτησε πολύ περισσότερο. Ο Λένιν, το μπολσεβίκικο κόμμα, τα σοβιέτ και η ρωσική εργατική τάξη μπήκαν μπροστά σε πρωτόγνωρα καθήκοντα. Απέναντι στις τεράστιες δυσκολίες (εμφύλιος, ξένη επέμβαση, απομόνωση, οικονομική αποδιάρθρωση και πείνα), υποστηρίχθηκαν από τον Λένιν, και όχι μόνο, μία σειρά μέτρων που έσωσαν το σοβιετικό καθεστώς, μεταστρέφοντάς το όμως. Εδώ θα αναφερθούν μόνο επιγραμματικά η περιστολή της δημοκρατίας στην παραγωγή με τη μονοπρόσωπη διεύθυνση αντί των εργοστασιακών επιτροπών, η σταδιακή απαγόρευση όλων των άλλων κομμάτων και ο περιορισμός της ελευθερίας του τύπου για την αντιπολίτευση.

Το κόμμα των μπολσεβίκων ταυτίστηκε με το κράτος και επικράτησε η αντίληψη της υποκατάστασης των εργατικών μαζών από το κόμμα. «Κατά το πέρασμα στον σοσιαλισμό, η δικτατορία του προλεταριάτου είναι αναπόφευκτη, η δικτατορία όμως αυτή δεν πραγματοποιείται από την καθολική οργάνωση των εργατών βιομηχανίας. [...] Το αποτέλεσμα είναι ότι το Κόμμα αφομοιώνει, μπορούμε να πούμε, την πρωτοπορία του προλεταριάτου και η πρωτοπορία αυτή πραγματοποιεί τη δικτατορία του προλεταριάτου» (Άπαντα τ. 42, σελ. 203).

Στο εσωτερικό του κόμματος, στο 10ο Συνέδριό του, απαγορεύθηκαν προσωρινά οι «πλατφόρμες», ενώ ο Λένιν απευθύνθηκε στην «Εργατική Αντιπολίτευση» ως εξής: «Τώρα σύντροφοι, δεν χρειάζεται αντιπολίτευση, δεν είναι ο καιρός κατάλληλος! Είτε εδώ, είτε εκεί, με το ντουφέκι και όχι με την αντιπολίτευση» (Άπαντα τ. 43, σελ. 43).

Μετά αναίρεσε την τελευταία πρόταση και απέρριψε την ιδέα για τη μόνιμη απαγόρευση των εσωκομματικών πλατφορμών. Ο «δημοκρατικός συγκεντρωτισμός» των ομοφωνιών επικράτησε πολλά χρόνια μετά το θάνατό του.

Η ταύτιση Λένιν και Στάλιν αγνοεί τα χρόνια που χρειάστηκαν και το αίμα κομμουνιστών που χύθηκε για να στεριώσει το νέο εκμεταλλευτικό καθεστώς, καθώς και την τελευταία μάχη του Λένιν για την αντιστροφή αυτής της πορείας.

Είδε στο τέλος της ζωής του, με μεγάλη αγωνία, τα γρήγορα βήματα μετάλλαξης του σοβιετικού καθεστώτος, την ανάδυση μιας νέας γραφειοκρατίας, καθώς και την αναγέννηση του ρωσικού εθνικισμού κάτω από τον μανδύα του σοβιετικού διεθνισμού και προσπάθησε να βρει λύσεις, πότε με θεσμούς εργατικού ελέγχου, πότε με εκκαθαρίσεις του κόμματος από τους αριβίστες και πότε με αυστηρές επικρίσεις στους σοβιετικούς ηγέτες για αλαζονική συμπεριφορά στους αλλοεθνείς καμιά δεν αποδείχθηκε αποτελεσματική. Συνέβαλε όσο κανείς άλλος στη μεγαλύτερη επανάσταση του κόσμου, είδε τα σημάδια της μετάλλαξης, έθεσε τα προβλήματα, οι επόμενες επαναστάσεις θα βρουν τις λύσεις.

Πηγή: **PRIN**